

Alles is zoals het zou moeten zijn.

Daphne Deckers heeft een roman geschreven.

Ze heeft mij gevraagd of ik het eerste exemplaar in ontvangst wil nemen.

Dat doe ik graag.

Daphne en ik kennen elkaar tien jaar.

Ik heb over onze wonderlijke relatie nagedacht en deze geprobeerd te duiden.

Als zij Batman is, ben ik The Joker.

Als zij Harry Potter is, ben ik Voldemort.

Als zij Luke Skywalker is, ben ik Darth Vader.

[met Darth Vader voice] 'I am your mother!'

Het was te proberen.

Maar ik ga niet dood.

Dat moet ook niet.

Als het kwaad sterft, blijft alleen het goede over.

Dat zou het einde van alle verhalen betekenen.

Dat zou zonde zijn.

We hebben het goede en het kwade nodig en soms vormen die twee een front.

Daphne en ik vormen een front.

Dat vormen we al tien jaar. We hebben het nooit hardop uitgesproken, maar we weten het allebei: *I ve got her back and she has got mine*. We zijn samen een gevalletje *Old Boys Network*. Of *Old Girls Network*, zo je wilt.

Nood aan de man: dan staat ze er. En ik voor haar.

Alles is zoals het zou moeten zijn.

Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik me realiseer dat dit een typische Daphne-zin is. Op de een of andere manier lijkt Daphne's wereld altijd zo heerlijk overzichtelijk, kraakhelder en vooral opgeruimd, terwijl de mijne chaotisch, onduidelijk en soms gewoon smerig is.

Daphne en ik vormen een front, maar we hebben intussen ook ieder onze eigen strijd gestreden. Zij heeft de boekenwereld er met veel moeite van overtuigd dat sommige glamourpoezen echt kunnen schrijven. Ik heb de boekenwereld er met veel moeite van overtuigd dat sommige schrijvers echte glamourpoezen kunnen zijn.

Onze gezamenlijke geschiedenis begon in 2002 toen ik Daphne vroeg of ik haar mocht interviewen en fotograferen voor mijn fotocolumn in *Rails*, het inmiddels ter ziele blad van de NS, dat gratis in de trein werd verspreid. Ze zei ja.

We togen samen naar Ikea in Amsterdam-Zuidoost waar Daphne een grotere bezienswaardigheid was dan de Billy, de Klippan en de Ivar bij elkaar.

'Wil je deze vuilniszak aantrekken?' vroeg ik haar in een van de keukenopstellingen die Ikea rijk is. Ik had er drie gaten in geknipt, een voor haar hoofd, twee voor haar armen.

Zonder te verblikken of te verblozen trok ze hem aan, liet zich fotograferen en bewees wat ik al vermoedde en vreesde: ze bleef precies even mooi.

In 2003 vroeg ik Daphne of ze mijn roman *Godin van de jacht* in ontvangst wilde nemen. Ik hoopte stiekem dat haar glamour ook een beetje op mij zou afstralen. Dit snode plan mislukte. Ze was zo blond, lang en een dermate middelpuntvliedende kracht tijdens de lancering, dat mijn beste vriendin later zei dat ze mij een halfuur in de menigte had moeten zoeken, terwijl ze Daphne bij binnenkomst direct zag staan.

De belangrijkste reden dat ik haar vroeg was omdat ik fan was van haar wekelijkse columns in *Telegraaf VROUW*. Ik vond ze goed geschreven en grappig en hoopte dat haar speech van hetzelfde kaliber zou zijn. Nou, dat was hij. Erger nog: Daphne droeg hem voor alsof ze elke dag een roman in ontvangst nam. Het was een ramp. Ze speepte zo geestig en spits, ik heb werkelijk nog nooit iemand zo geestig en spits horen speechen. De zaal ging plat, iedereen lag dubbel, ze lagen blauw, veegden de tranen uit hun ogen van het lachen en na afloop van de overhandiging kwam de ene na de andere gast naar me toe om te zeggen:

‘Wat is die Daphne Deckers grappig! Wat een ontzettend leuke vrouw is het. Kun je me aan haar voorstellen? Denk je dat ze met me wil praten? Heb je haar e-mailadres, haar nummer?’

Toen ik haar aan het einde van de lancering moest bedanken voor haar bijdrage, kwam Darth Vader in me naar boven:

[Darth Vader voice] ‘Ik wist dat je grappig was, Daphne,’ zei ik naar waarheid. ‘Maar als ik had geweten dat je zó grappig was, had ik je niet uitgenodigd.’

Ik had deze gênante toestand overigens al lang en breed verdrongen, maar mijn uitgever herinnerde me er deze week nog even fijntjes aan, waarmee hij de druk op deze speech meteen verdrievoudigde. Bedankt, Oscar.

Alles is zoals het zou moeten zijn is de eerste roman van Daphne Deckers.

Ik geef mezelf nu een klein klopje op de schouder, want de afgelopen jaren heb ik Daphne meermalen gevraagd, gesmeekt en op het laatst zelfs geboden: gij zult een roman schrijven! Je kunt het, je hebt het talent: *just do it*. Maak je agenda vrij – dat deed ze niet – en ga er voor zitten – dat deed ze wel. Ze schreef een boek en ik trapte voor de tweede keer in mijn eigen val.

I created a monster, dames en heren.

Be careful what u wish for...

Alles is zoals het zou moeten zijn, maar niets zal ooit meer zijn zoals het was.

Alles is zoals het zou moeten zijn is geestig en spits. Het boek telt 384 pagina’s vol grappen en grollen. Als Daphne iets doet, doet ze het goed, ik had het kunnen weten.

Ik ben altijd dolblij als ik de 300 pagina’s haal, zij ramt er gewoon nog even 84 bij, schrijft intussen haar wekelijkse column voor *VROUW*, lanceert een lingerielijn, doet de presentatie van *Hollands Next Top Model*, schuift geregeld, tegenwoordig ook vast, aan bij *RTL Boulevard* en alsof dat allemaal nog niet genoeg is, heeft ze ook nog een roedel met twee bloedjes van kinderen – Emma en Alec –, een echtgenoot en de wandelende zwabber op vier poten Rafa, die er allemaal gelukkig en gezond uitzien. (Rafa is vernoemd naar toptennisser Rafael Nadal. De enige overeenkomst die ik tussen de twee heb kunnen ontdekken, is dat ik ze allebei wel mee naar huis zou willen nemen.)

Daphne heeft op de toverschool gezeten. Ze is Batman, Harry Potter, Luke Skywalker en The Joker in één persoon.

Alles is zoals het zou moeten zijn is litcom, Daphne heeft het genre waaronder we haar werk moeten scharen, zelf bedacht. ‘Het is een literaire komedie, geen thriller, er vallen geen doden,’ heeft ze laten weten.

Als er bij mij ook maar een hamster opduikt in een van mijn romans, roept mijn dochter Olivia al: ‘Laat hem niet sterven, mam, alsjeblieft!’ Ze kent me te goed.

De literaire komedie gaat over Iris. Iris krijgt een kind van Pieter, met wie ze al tien jaar een relatie heeft. Zij werkt bij een televisieproductiebedrijf, hij is kaakchirurg. Haar hobby is merkkleding en merkspullen verzamelen, hij knutselt Star Wars-schaalmodellen in elkaar en heeft daarvoor een speciale kamer in hun huis ingericht. De man is extreem zuinig op zijn Star Wars-replica’s. Zuiniger dan op zijn pas geboren zoon. En meer verklap ik niet, want dat is zonde. U gaat het maar lekker zelf lezen en zult dat ongetwijfeld met veel plezier doen.

Lieve Daphne,

Je bent gedebuteerd. Gefeliciteerd met je literaire komedie, je hebt het volbracht. En wat heb je wijselijk lang gewacht. Dankzij jouw columns kennen we je leven van haver tot gort en zal geen enkele journalist moeilijke vragen stellen over het autobiografische gehalte van deze roman. Niemand zal vragen of Richard toevallig ook zijn eigen Star Wars-kamer heeft. Want dat heeft hij niet, toch? Niemand zal vragen of jij, om Emma erdoor te drukken, stiekem de pillen erdoor drukte, want zo’n valse vrouwenstreek zou jij nooit uithalen, toch? Niemand zal vragen of jij weleens in katzwijn bent gevallen voor een chirurg met een paar onwaarschijnlijk blauwe ogen en een wilde bos donkerbruine krullen, want zo’n dokter loop jij straal voorbij, toch? Niemand zal vragen of jij net als Iris vorig jaar een tampon bent vergeten die ruim drie weken later ‘als een druipende Franse stinkkaas uit de krochten van je baarmoeder moest worden verwijderd’. Jij draagt maandverband. Met vleugels. Toch?

Daphne, je bent niet alleen schrijver, maar ook fervent lezer. Je bent dol op citaten. Ik eindig met de bewerking van een citaat dat we allemaal kennen uit *The Godfather, part II*:

Keep your friends close, but your competition closer...

Ik ben trots op je, je debuut is meer dan geslaagd, ik hou je voor altijd héél dichtbij.